

<i>student</i>	<i>semestar</i>	<i>predmet</i>	<i>vježba</i>
Selma Mehić	treći	GLUMA III; Lik	Imitacije, Biografije

Dio po dio

Već sam počela s partnerima raditi na način da razmatramo dio po dio scene (parče po parče). Što se u kojem dijelu događa? To nas navodi da isprobavamo mnoge mogućnosti gradacije i dinamike scene. Prva je faza bila da uopće dobijemo energiju na sceni, a sada već svjesnije možemo upravljati njome i tako sami birati što želimo da bude istaknuto i što je više moguće ne prepuštati stvari slučaju. Tako treba tretirati svako parče. Već sam razmišljala o problemu povezivanja tih dijelova s obzirom da je svaki od njih nešto drugo. Postoji opasnost od tih oštih prijelaza koji narušavaju cjelinu priče. I sami ste naglasili važnost prijelaza govoreći nam kako ne smijemo preko njih pretrčavati kao preko vezivnog tkiva, kao preko nečeg nebitnog. No vezivno tkivo, kako mu i samo ime kaže, povezuje sve važne dijelove u našem tijelu i organizam ne može funkcionirati zdravo bez njega.

Klackanje

Ono čime se najviše trebam pozabaviti u radu na intervjuima zajedno sa svojim partnerima je dinamika. Iz našeg kontrasta trebamo pronaći pravilnu gradaciju, a ne razlikovanje u smislu da svatko igra scenu za sebe. Izmjena naglašenih i nenaglašenih doba ne odnosi se samo na moju igru i na partnerovu igru, nego na našu zajedničku igru. Signale koje mi šalje partner moram primiti i onda nadograđivati na njih, a ne svaki put ići iz mrtve točke. Kada bi onda svako parče zapisali u jeziku signala, dobili bismo zapis koji bi bio nalik glazbenim taktovima, tako da je to proces stvaranja partiture. To je velika ovisnost o partneru i zahtjeva veliku odgovornost i koncentraciju. Podsjeća me na nekakvu igru ravnoteže... - klackanje ili nešto slično.

Razlika

Drago mi je što se sve više upoznajem s pojmom razlike. Prema svemu što sam dosad napisala da se zaključiti da iz razlike dolazi do spajanja tj. stvaranja (razlika signala, tempo-ritma). To mi i

u praksi postaje sve jasnije. Najlakše sam to shvatila na primjeru intervjua s Martinom (Žuži Jelinek). Mi moramo biti različite, ali ona mi je i dalje zanimljiva kao moja gošća, i iako su nam stavovi različiti ja upravo zato moram biti fascinirana njenom pojavom i to fascinirana s energijom.

Uspjesi i neuspjesi

U posljednje vrijeme sve mi je bilo u znaku nadogradnje koja zahtjeva konstantno probavanje, a u taj proces podrazumijeva neuspjehe i uspjehe. S tim se treba naučiti nositi, jer nošenje s mogućim neuspjehom znači nekakav uspjeh. Ovog puta nisam ni osjetila da sam bila na kolokviju jer sam razmišljala o važnijim stvarima; o scenama. Uživala sam na sceni i uživala u osjećaju da se tamo osjećam sve opuštenije svjesna da to proizlazi iz rada na scenama s mojim partnerima. Što se više upoznajem sa svojim radnjama, moji likovi mi postaju bliži i nemam osjećaj da igram Coco, Doddie ili Elizabetu; zapravo se sve više osjećam odgovorna za sve što činim na sceni.

Selma Mehić, decembar 2010.